

Gheronda Iosif Vatopedinul - Dialoguri la Athos

[Ξένες γλώσσες / Românesc](#)

[dialoguri_la_athos_prima_coperta_redim](#)

Pentru monahi, tăcerea este dreptar al vieții. Ea îi păzește de vorbirea neîncetată și neînfrânată, de ju-decare a aproapelui și de clevetire, care este moartea sufletului. Îi izbăvește de conflicte și de certuri și le menține necesara liniște lăuntrică pentru nevoița luării aminte la sine. Tăcerea este rodul isihiei, o stare interioară din care se naște cuvântul duhovnicesc.

Când tace monahul și când vorbește?

Avva Pimen dezleagă cu discernământ această problemă:

„Un frate l-a întrebat pe Avva Pimen, zicând: Mai bine este a vorbi sau a tăcea? l-a răspuns lui bătrânul: Cel ce vorbește pentru Dumnezeu, bine face și cel ce tace pentru Dumnezeu, asemenea.”

Tăcerea nu este un scop, ci un mijloc. Este folosită fie ca să se apropie cineva de Dumnezeu, fie ca să vorbească despre El.

Bătrânii, vechi și foarte cercați luptători ai duhului, se silesc să se facă învățători duhovnicești și călăuzitori ai creștinilor, care se apropie de ei fie din curiozitate, fie din interes, fie mișcați de o nevoie duhovnicească mai adâncă. Lor li se adresează întrebări stăruitoare, care privesc probleme serioase și fundamentale ale vieții duhovnicești. „Părinte, spune-mi un cuvânt cum să mă mântuiesc”. „Spune-mi un cuvânt!” „Ce să fac pentru patimi?” „Dă-mi o po-runcă și o voi păzi pe aceasta!” „Ce să păzesc ca să fiu plăcut lui Dumnezeu?”

De obicei, Bătrânii răspund scurt, cuprinzător și apoftegmatic. Cuvântul lor nu este unul ce ține de gândire, rezultat al unui proces intelectual. Este un cuvânt matur și împreunat cu durere, direct, puternic, sobru, care pătrunde în adâncul sufletului celui ce întreabă.

Într-un limbaj simplu, fără figuri retorice meșteșugite, ei arată comoara ascunsă a vieții duhovnicești. Bătrânii oferă înțeleșuri totdeauna actuale și, în acest fel, devin faruri pentru cei ce navighează pe marea întunecată a confuziei și a înșelării.

Bătrânii, nevoitori smeriți, neînsemnați și nearătați lumii, prin străvederea lor, pătrund în sufletul celor cu care grăiesc, iar răspunsurile lor corespund nevoilor

reale ale acelora din urmă. Scopul cuvântului lor este „zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă” (Efeseni 4, 29).

Ei evită să răspundă, dacă cei ce întreabă văd pilda și lucrarea lor. Odată, când l-au rugat un frate pe Avva Sisoe: „Spune-mi un cuvânt”, acesta a răspuns: „De ce mă silești să vorbesc în zadar? Iată, ce vezi, fă”.

Cuvântul Bătrânilor este practic și urmărește scopuri practice, adică să ajute la dobândirea desăvârșirii și sfințirii „în Hristos”. Acesta este un cuvânt plin de dragoste. După cum vedem în tradiția Bisericii, Bătrânii mărturisesc că: „A da și a lua, dragoste mie îmi era”.

Când Avva Theodor al Fermei s-a apropiat și a cerut sfat de la Avva Pamvo, acesta i-a răspuns: „Du-te, mila ta să o ai peste toți, căci mila a aflat îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu”.

Mișcat de dragoste, Preacuviosul nostru Bătrân Iosif Vatopedinul a răspuns de-a lungul timpului la diferite întrebări și problematizări ale închinătorilor Mănăstirii noastre. În prima parte a acestei mici cărți sunt adunate o parte din aceste cuvinte. În partea a doua, cu titlul „Culegere filocalică”, se face traducerea din limba greacă veche în neogreacă a unor texte scurte din Filocalie și din Sfinții Părinți, care au legătură cu întrebările din prima parte.

Ne rugăm smerit ca și această carte să-i ajute pe frații noștri binecredincioși din lume să făptuiască o viață de sfințenie „fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”.

Arhimandritul Efrem, Egumenul Sfintei și Marii Mănăstiri Vatoped

Duminica Mironosițelor 2003

- See more at: <http://www.pemptousia.ro/2013/07/gheronda-iosif-vatopedinul-dialoguri-la-athos/#sthash.ysq1PdV4.dpuf>